

Arrest

nr. 170 135 van 20 juni 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 13 juli 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 1 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. SCHÜTT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij diende op 24 november 2004 een asielaanvraag in.

Op 12 april 2005 nam de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats en een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). De verzoekende partij was het voorwerp van een terugnameakkoord met Italië.

Op 19 oktober 2009 diende de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in, op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Bij beslissing van 12 november 2012 werd de verzoekende partij gemachtigd tot een tijdelijk verblijf. Het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister was geldig tot 10 december 2013.

Bij beslissing van 28 januari 2014 werd de A-kaart van de verzoekende partij verlengd voor de duur van zes maanden, nl. tot 10 mei 2014.

Bij beslissing van 23 april 2014 werd de A-kaart nogmaals verlengd tot 1 december 2014 + 3 maanden (i.e. duur van de arbeidskaart).

Op 13 februari 2015 werden instructies gegeven voor verlenging van de A-kaart en dit voor de duur van de arbeidskaart B, nl. tot 1 december 2015 + 3 maanden.

De arbeidskaart B van de verzoekende partij was geldig tot 1 december 2015 maar werd bij beslissing van 30 juni 2015 van de Vlaamse Overheid ingetrokken.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 13 juli 2015 een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer / mevrouw⁽¹⁾, die verklaart te heten⁽⁴⁾:

naam: H., M.(...),

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Pakistan

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel 13, §3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten :

Artikel 13, § 3 van de wet van 15.12.1980: De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België : 2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

Overwegende dat de genaamde H., M. geboren te (...) op (...), onderdaan van Pakistan, verblijvende te (...) zijn machtiging tot een tijdelijk verblijf werd toegestaan op basis van de bekomen arbeidskaart B (VGB425987) die werd afgeleverd op basis van het Koninklijk besluit houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers dd. 07.10.2009 (BS 14.10.2009).

Overwegende dat als voorwaarden voor de verlenging van zijn tijdelijk verblijf in onze vorige instructies dd. 13.02.2015 werden opgenomen:

"Tussen de 45ste en de 30ste dag voor de vervaldatum van zijn verblijfsvergunning dient de genaamde H., M.(...) geboren te (...) op (...) een arbeidskaart B, een geldig arbeidscontract en het bewijs van effectieve en recente tewerkstelling voor te leggen."

Overwegende dat zijn arbeidskaart B (VGB425987) werd ingetrokken door het Département Werk & Sociale Economie - Dienst Economische Migratie te 2018 Antwerpen volgens hun beslissing dd. 30.06.2015.

Betrokkene voldoet dus niet meer aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden en is niet meer in het bezit van een geldige arbeidskaart B."

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de vreemdelingenwet, "doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft".

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 13, § 3, 2° van de vreemdelingenwet, van het beginsel patere legem quam ipse feciste, van het redelijkheidsbeginsel en van het motiveringsbeginsel.

Ter adstruering van haar middel zet zij uiteen wat volgt:

*"Doordat de bestreden beslissing een einde stelt aan het verblijfsrecht van verzoeker omdat deze niet meer zou beantwoorden aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden
Terwijl de voorwaarde dat verzoeker een geldige arbeidskaart B moet kunnen voorleggen, slechts werd opgelegd met het oog op de verdere verlenging van het verblijfsrecht,
En terwijl uit de instructie van 13 februari 2015, waarbij aan verzoeker verblijfsrecht werd toegestaan, blijkt dat verzoeker aan genoemde voorwaarde dient te voldoen tussen de 45e en de 30e dag voor het verstrijken van de verblijfstitel op 1 maart 2016, dat minstens niet blijkt dat verzoeker aan deze voorwaarde diende te voldoen op de datum van de bestreden beslissingen, die zich ruim voor het einde van de verblijfstitel situeert.*

En terwijl het onredelijk zou zijn om elk hiaat in de tewerkstelling, hoe kort ook, als een reden te aanzien om aan het verblijfsrecht een einde te stellen, zeker nu er in de voorwaarden nooit sprake is geweest van een constante en ononderbroken tewerkstelling doch enkel van het voorleggen van bewijzen van recente tewerkstelling

Zodat de bestreden beslissingen voortijdig werden genomen en de in de aanhef van het middel genoemde wetsbepaling en de genoemde beginselen schenden

Toelichting:

1. Artikel 13, §3, 2° van de wet van 15 december 1980 bepaalt als volgt:

"De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België:

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden".

2. Verzoeker werd op 13 februari 2015 gemachtigd tot tijdelijk verblijf, tot het einde van de geldigheid van de arbeidskaart B op 1 december 2015 + 3 maanden, dus tot 1 maart 2016.

Aan het verblijfsrecht zelf waren geen voorwaarden verbonden. Voor de verdere verlenging van het verblijfsrecht, na het verstrijken van het verblijfsrecht op 1 maart 2016, werden volgende voorwaarden verbonden:

"Voorwaarde(n) voor de verdere verlenging:

☐ *een nieuwe arbeidskaart B met arbeidsovereenkomst en recente bewijzen van effectieve tewerkstelling (tewerkstellingsattest, loonfiches)*

☐ *een recent attest waaruit blijkt dat de betrokkene op geen enkel ogenblik ten laste valt van de Belgische Staat (of OCMW)*

☐ *een geldig nationaal paspoort".*

De instructie bepaalt ook wanneer verzoeker het vervuld zijn van deze voorwaarden diende aan te tonen door het voorleggen van de vereiste documenten:

"Betrokkene dient de aanvraag tot vernieuwing van de verblijfsmachtiging in te dienen ten minste drie maand voor het vervallen ervan, om de administratie toe te laten een beslissing te nemen voor de vervaldatum van de verblijfstitel.

De vraag tot verlenging van de verblijfstitel MOET door de betrokkene ingediend worden bij de gemeente tussen de 45ste en de 30ste dag voor het vervallen van de verblijfstitel".

3. De arbeidskaart van verzoeker werd ingetrokken bij beslissing van de bevoegde gewestelijke administratie dd. 30 juni 2015.

Dit gebeurde derhalve volle 8 maanden voor het verstrijken van de verblijfstitel van verzoeker op 1 maart 2016, en dus ruim voor de voorziene periode van 45 tot 30 dagen voor 1 maart 2016, waarbinnen verzoeker de gevraagde bewijsstukken diende voor te leggen.

Ook de termijn van 3 maanden voor het verstrijken van de verblijfstitel die in de instructie van 13 februari 2015 werd vermeld, maar in de praktijk geenszins werd toegepast (en die ook geen reglementaire basis heeft, nu artikel 33 van het KB van 8 oktober 1981 enkel de termijn van de 45e tot 30e dag voor het verstrijken van de verblijfstitel kent), lag nog ver in de toekomst op het moment dat de bestreden beslissingen zijn tussengekomen.

Niets verhinderde verzoeker om een nieuwe werkgever te zoeken, een nieuw arbeidscontract te sluiten, een nieuwe arbeidskaart te laten aanvragen en te bekomen, zodat op het geëigende moment de gevraagde documenten zouden kunnen worden voorgelegd.

Niettemin besliste de gemachtigde van de Staatssecretaris reeds op 13 juli 2015 om het verblijfsrecht van verzoeker te beëindigen, wegens het niet meer voldoen aan de aan het verblijf gestelde voorwaarden.

Op die manier maakte de gemachtigde van de Staatssecretaris het voor verzoeker onmogelijk om nog aan een arbeidskaart te bekomen, nu het hebben van verblijfsrecht daartoe een absolute voorwaarde uitmaakt.

Het is duidelijk dat de bestreden beslissingen de in de aanhef van het middel genoemde wetsbepaling schenden. Dit werd zo beslist door uw Raad in arrest nr. 32.144 van 28 september 2009:

Het is niet betwist dat aan verzoeker tot een verblijf van negen maanden gemachtigd werd om medische redenen en dat daarnaast gesteld werd dat een latere verlenging van deze verblijfsmachtiging mogelijk was op voorwaarde dat voldaan werd aan volgende voorwaarden:

“- voorlegging van een geldig nationaal paspoort, een arbeids- of beroepskaart, bewijzen van effectieve tewerkstelling en niet ten laste vallen van het OCMW.”

De Raad merkt op dat artikel 13, § 3, 2°, van de Vreemdelingenwet slechts toelaat om te beslissen tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan een vreemdeling die tot een tijdelijk verblijf gemachtigd werd indien deze vreemdeling niet langer voldoet aan de voorwaarden die het bestuur ertoe brachten hem initieel een verblijfsmachtiging toe te staan (Parl. St., Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 73). In casu werd aan verzoeker een verblijfsmachtiging van negen maanden toegestaan gelet op zijn medische situatie. Het feit dat verzoeker nog niet voldeed aan de voorwaarden waaraan hij slechts diende te voldoen met het oog op een eventuele “verlenging” van zijn verblijfsmachtiging en die los staan van zijn medische situatie laat in casu derhalve niet toe, op basis van artikel 13, § 3, 2°, van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren voor het verstrijken van de geldigheidsduur van het initieel toegestane bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister.

Verzoeker kan derhalve gevolgd worden waar hij stelt dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid op 18 mei 2009 verkeerdelijk besliste dat hij “niet meer” voldeed aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden en dat met betrekking tot de voorwaarden inzake de eventuele verlenging van de verblijfsmachtiging ten onrechte geen vaststellingen gedaan werden met betrekking tot de periode na 1 mei 2009.

In zijn nota met opmerkingen werpt verweerder weliswaar op dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden om te genieten van “een verlenging” van zijn verblijfsmachtiging, aangezien hij gedurende vier maanden ten laste was van het OCMW en hij slechts stukken overmaakte waaruit een tewerkstelling van twee dagen bleek, maar hij toont hiermee niet aan dat een correcte toepassing gemaakt werd van artikel 13, § 3, 2°, van de Vreemdelingenwet en weerlegt de stelling van verweerder niet dat de beslissing van 3 juli 2008 niet specificeerde op welk ogenblik aan de voorwaarden inzake de verlenging van de verblijfsmachtiging diende te worden voldaan.

Artikel 13, § 3, 2°, van de Vreemdelingenwet werd geschonden.

4. Tevens leeft de gemachtigde van de Staatssecretaris de eigen opgelegde regels niet na (schending van het beginsel *patere legem quam ipse fecisti*).

Op geen enkel moment is het aan verzoeker verboden om van werkgever te veranderen. Evenmin is er opgelegd dat verzoeker steeds, zonder enig hiaat, over een arbeidskaart en over tewerkstelling diende te beschikken. Mocht dat wel zo zijn, dan had er in de voorwaarden sprake moeten zijn van constante tewerkstelling, *quod non*.

Dit is ook logisch, nu er in een arbeidsrelatie altijd iets kan mislopen (ontslag, faillissement, ...). De betrokken werknemer dient dan op zoek te gaan naar een nieuwe werkgever. In het geval van verzoeker was die zoektocht op zeer korte termijn succesvol.

Het is dan ook kennelijk onredelijk om het verblijfsrecht van verzoeker af te nemen omdat hij op een zeker moment niet meer beschikte over een arbeidskaart. Men vergelijkte met hetgeen dienaangaand voorzien is in het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15

september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

“De vreemdeling die gemachtigd werd tot beperkt verblijf op grond van artikel 9ter van de wet, wordt geacht niet meer te voldoen aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden in de zin van artikel 13, § 3, 2°, van de wet, indien de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend, niet langer bestaan, of zodanig zijn gewijzigd dat deze machtiging niet langer nodig is. Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter hebben”.

In het geval van verzoeker is niet in enige reglementering bepaald dat dient te worden nagegaan of de verandering van omstandigheden voldoende ingrijpend en van niet-voorbijgaande aard is. Nochtans is zulke voorwaarde de logica zelve en volgt zij dus uit de toepassing van het redelijkheidsbeginsel. Door dit in casu niet te hebben nagegaan, meer bepaald door quasi onmiddellijk na de intrekking van de arbeidskaart de bestreden beslissingen te nemen, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris dus het redelijkheidsbeginsel en ook het motiveringsbeginsel geschonden.

5. *In de nota met opmerkingen wordt gesteld dat aan het verblijf van verzoeker wel degelijk voorwaarden waren verbonden, en dat meergenoemde termijn van 45 tot 30 dagen voor het verstrijken van de verblijfskaart enkel voorzien was voor het indienen van een aanvraag tot verlenging van de verblijfstitel.*

Het punt is echter dat verzoeker van de vereiste tot het constant beschikken over een geldige arbeidskaart niet op de hoogte werd gesteld.

Verzoeker werd er in de instructie van 13 februari 2015 van in kennis gesteld dat hij op een bepaald moment een geldige arbeidskaart zou moeten voorleggen. Dat vereist dus een actieve tussenkomst van verzoeker die zich op een welbepaald tijdstip situeert.

De vereiste van het voorleggen van de arbeidskaart B was al vermeld in brief van DVZ van 12 november 2012.

Indien de voorwaarde om verblijfsrecht te bekomen en te behouden erin had bestaan om over een geldige arbeidskaart B te beschikken, dan had verwerende partij dit maar zo aan verzoeker moeten meedelen.

Een dergelijke voorwaarde zou wel zeer extreem geweest zijn: elke onderbreking van de arbeidsrelatie, hoe kort ook, zou dan ipso facto het einde van het verblijfsrecht met zich gebracht hebben. Immers, een arbeidskaart B is maar geldig zolang er bij de betrokken werkgever tewerkstelling is, zoals verwerende partij overwoog in de beslissing welke geleid heeft tot het arrest van uw Raad nr. 146.564 dd. 27 mei 2015:

“Overwegende bovendien dat betrokkene niet langer in het bezit is van een geldige arbeidskaart B. Vermits de arbeidskaart B beperkt is tot de werkgever die erop vermeld is, in dit geval CH & SH BVBA, verliest ze haar geldigheid op het moment dat de tewerkstelling bij deze werkgever beëindigd wordt”.

Het opleggen van een voorwaarde zoals geïnterpreteerd in de thans bestreden beslissing, zou de betrokken werknemer totaal afhankelijk maken van de goodwill van zijn werkgever, nu die werkgever alle macht zou hebben om, door bv. ontslag, het verblijfsrecht van de werknemer af te pakken. In die interpretatie staat ontslag immers gelijk aan het einde van de geldigheid van de arbeidskaart, wat dan weer rechtstreeks leidt tot het einde van het verblijfsrecht.

Meergenoemde interpretatie zou de buitenlandse werknemers tot moderne slaven maken, ten dele vergelijkbaar met de situatie van buitenlandse arbeidskrachten in bv. Saoedi-Arabië en andere Golfstaten. De aldus geïnterpreteerde voorwaarde is duidelijk strijdig met de menselijke waardigheid.

Het is niet voor niets dat artikel 8.1 van Conventie nr. 143 van de Internationale Arbeidsorganisatie (niet door België geratificeerd) voorziet dat het loutere verlies van tewerkstelling niet het verlies van verblijfsrecht met zich mag brengen¹.

Die interpretatie van de voorwaarde, als een constant beschikken over een geldige arbeidskaart B, dient dus te worden verlaten. De aan verzoeker opgelegde voorwaarde was om bij de aanvang van elke periode van beperkt verblijf te kunnen aantonen dat hij voor die periode over een arbeidskaart beschikte, zodat hij tewerkgesteld kon worden. Ingeval van problemen bij de initiële werkgever, om welke reden ook, diende verzoeker te beschikken over de mogelijkheid om nieuw werk te vinden, ook al gaat hier enige tijd over.

Deze interpretatie van de opgelegde voorwaarden vindt ook steun in de voorwaarde om bewijzen voor te leggen van recente bewijzen van effectieve tewerkstelling: ook hier wordt niet gesproken van een constante tewerkstelling.

Wanneer een voorwaarde gedurende de ganse periode van tijdelijk verblijf vervuld dient te zijn, dan wordt dat ook zo vermeld in de instructies: “een recent attest waaruit blijkt dat betrokkene op geen enkel ogenblik ten laste is van de Belgische Staat (of OCMW)”. Hieruit valt, a contrario, af te leiden dat een voorwaarde die een dergelijke bepaling (op geen enkel ogenblik) niet bevat, niet op dezelfde constante wijze vervuld dient te zijn. 1 “On condition that he has resided legally in the territory for the purpose of

employment, the migrant worker shall not be regarded as in an illegal or irregular situation by the mere fact of the loss of his employment, which shall not in itself imply the withdrawal of his authorisation of residence or, as the case may be, work permit”.

Dat een werknemer met tijdelijk verblijfsrecht in de mogelijkheid moet zijn om een nieuwe werkgever te zoeken vóór het verstrijken van zijn verblijfsduur, en van die mogelijkheid gebruik moet maken indien er problemen zijn met zijn vorige werkgever, werd reeds zo beslist door uw Raad in het arrest nr. 107 408 van 26 juli 2013:

“2.1.6. Verzoeker betwist niet dat zijn verblijf is gekoppeld aan zijn tewerkstelling, en evenmin dat hij geen arbeidskaart kan voorleggen. Aangezien hij er door de verwerende partij in kennis van werd gesteld dat een nieuwe geldige arbeidskaart B als voorwaarde werd gesteld voor een verlenging van zijn verblijf, kwam het hem zelf toe om zich er tijdig van te vergewissen of zijn toenmalige werkgever het nodige deed om een nieuwe geldige arbeidskaart te bekomen en om, indien dat niet het geval zou zijn, zelf alles in het werk te stellen om voor het verstrijken van zijn geldige verblijfsduur een nieuwe werkgever te zoeken die de noodzakelijke stappen voor het bekomen van een nieuwe arbeidskaart zou ondernemen. Immers kan er in casu niet worden voorbijgegaan aan het feit dat de zorgvuldigheidsplicht voor de overheid waarop verzoeker zich beroept, ook op hem zelf rust (RvS 28 april 2008, nr. 182.450, DE GRAEVE)”.

Over het moment waarop de vervulling van de voorwaarde dient te worden beoordeeld, overwoog uw Raad in het arrest nr. 75.564 van 21 november 2012 als volgt:

“2.2.3. [...] Vooreerst wordt er opgemerkt dat het de verzoekende partij toekomt er zorg voor te dragen dat de voorwaarden gekoppeld aan de machtiging tot tijdelijk verblijf worden nageleefd te meer deze voorwaarden al hadden moeten vervuld zijn drie maanden voor 10 november 2011. Weliswaar heeft de verzoekende partij de verwerende partij in kennis gesteld van de hangende beroepsprocedure maar liet zij na aan te tonen dat het mislopen van een gunstige beslissing met betrekking tot de afgifte van de arbeidskaart te wijten is aan overmacht of onoverkomelijke dwaling. De Raad acht het in die omstandigheden kennelijk redelijk dat de verwerende partij de vervaldatum voor het bijbrengen van de gevraagde bewijzen heeft afgewacht”.

6. In de nota met opmerkingen laat verwerende partij nog gelden dat de schending van het beginsel *patere legem quam ipse fecisti* niet tot annulatie aanleiding zou geven, omdat het hier slechts om een rechtspreuk en niet om een algemeen rechtsbeginsel zou gaan, zodat volgens verwerende partij de schending van het beginsel steeds samen met de schending van een wettelijke bepaling zou moeten worden opgeworpen.

Verzoeker antwoordt dat rechtspraak van het Hof van Cassatie niet van toepassing is op het contentieux voor de administratieve rechtbanken: voor deze laatste is er geen strikte vereiste om enkel de schending van door het Hof van Cassatie erkende algemene rechtsbeginselen in te roepen, hetgeen voldoende aangetoond wordt door alle gevallen waarin de schending van één van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur wordt aangenomen.

Het bestaan van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur *patere legem quam ipse fecisti* werd door de Raad van State bevestigd in arrest nr. 134.301 van 13 augustus 2004, N.V. inzake MOPRO INVEST II:

“2.2.2. [...] dat het bestreden besluit lijkt te zijn vastgesteld met schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur “patere legem quam ipse fecisti”; dat het middel ernstig is”.

In het arrest nr. 227.718 van 17 juni 2014, inzake BRANTEGEM, overwoog de Raad van State:

*“9. Wie op ontvankelijke wijze in een proces voor de Raad van State wil aanvoeren dat de overheid nalaat haar eigen regels na te leven – schending dus van het algemeen beginsel *patere legem quam ipse fecisti* – moet dan ook op precieze wijze aangeven over welke rechtsregel het gaat en waarom die regel volgens de opvatting van de verzoekende partij is miskend geworden door het bestuur”.*

In casu betreft de door de gemachtigde miskende regel de voorwaarden voor verlenging van het verblijfsrecht, zoals opgenomen in de instructie van 13 februari 2015. Uit deze instructie blijkt wanneer verzoeker geacht werd de gevraagde bewijzen bij te brengen.

Deze instructie betreft een voor de overheid bindende rechtsregel, nu het om een individuele beslissing gaat die rechten toekent en die derhalve onaantastbaar is geworden.

Aldus zijn de voorwaarden voor de toepassing van het beginsel *patere legem quam ipse fecisti* wel degelijk vervuld, zodat de bestreden beslissing ook dit beginsel schendt.

Het middel is gegrond.”

Artikel 13, §3, 2° van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te

verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België:

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden”.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat op 13 februari 2015 instructies werd gegeven voor de verlenging van de A-kaart en dit voor de duur van de arbeidskaart B, nl. tot 1 december 2015 + 3 maanden.

Uit de instructie volgt dat de voorwaarde die werd gesteld voor het verlengen van de A-kaart de geldigheidsduur van de arbeidskaart B was. Evenwel wordt in deze instructie ook aangegeven dat de A-kaart dient te worden verlengd voor de duur van de arbeidskaart + 3 maanden.

De arbeidskaart B van de verzoekende partij was geldig tot 1 december 2015 maar werd bij beslissing van 30 juni 2015 van de Vlaamse Overheid ingetrokken. Vanaf 30 juni 2015 is er dus geen arbeidskaart meer, ongeacht de eerdere vermelding dat de arbeidskaart geldig was tot 1 december 2015.

Aangezien de A-kaart werd verlengd voor de duur van de arbeidskaart B + 3 maanden, kan worden aangenomen dat het verblijf werd verlengd tot 30 september 2015, uitgaande van de vaststelling dat er geen arbeidskaart B meer was vanaf 30 juni 2015 en dat het verblijf tot drie maanden na de geldigheidsduur van de arbeidskaart diende te worden verlengd.

Rekening houdend met het bepaalde in artikel 13, § 3, 2° van de vreemdelingenwet en met hetgeen gestipuleerd werd in de instructie van de verwerende partij, kan de verzoekende partij gevolgd worden waar zij stelt dat de verwerende partij op 13 juli 2015 het verblijfsrecht van de verzoekende partij niet kon beëindigen wegens het niet meer voldoen aan de voor verblijf gestelde voorwaarden.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 13 juli 2015, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend zestien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU